

[Gunnar Fog-Petersen.]
 (Godskesen) fremførte, og som logisk fører til, at man maa gaa imod Lovforslaget, synes jeg, at Landstingets Flertal burde tage Sagen op til grundig Overvejelse, og at den højtærede Justitsminister burde frigøre sig for det personlige Forhold, hvori han er kommet til den, ved at stille sine Parti-fæller, sine Meningsfæller og sit Støtteparti fuldstændig frit i denne Sag. Der sker maaske efter manges Mening en stor Ulykke, hvis den højtærede Minister ikke længere er Minister her i Landet — jeg har nu den Opfattelse, at ingen er uerstattelig, hverken her eller andre Steder, men hvis der kommer en anden Præsident ved Københavns Byret, var det dog noget, der var til at bære for det danske Samfund, og den højtærede Minister behøver ikke at være saa bekymret for Fremtiden. Hvis alle var saa sikrede, som den højtærede Minister, en Jurist af den højtærede Ministers Kvalifikation, er det, tror jeg, at der vilde være almindelig Glæde over det ganske Land; der er sikkert mange, som med Hensyn til personlig Sikkerhed for Fremtiden ubeset vilde bytte med den højtærede Justitsminister, selv om han ikke havde Byretspræsidentembedet at faldt tilbage paa. Jeg synes altsaa ingenlunde, at Sagen er moden til Afgørelse. Jeg synes, at den set fra et alment borgerligt Synspunkt er forkastelig, og at den med Hensyn til Domstolenes Uafhængighed ikke er klaret. Hvis den skal afgøres med det samme, vil jeg derfor anbefale at stemme imod Lovforslaget.

Justitsministeren (*Rytter*): Maa jeg takke det ærede 7de tingvalgte Medlem (J. V. Christensen) og det ærede 15de tingvalgte Medlem (Godskesen) for deres Tilslutning til Lovforslaget. Maa jeg ligeledes takke de to øvrige Ordførere for deres personlig elskværdige Bemærkninger.

Jeg glædede mig ganske overordentligt over den Tale, som det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (Steinke) holdt i Dag; jeg mindedes en Diskussion, vi i sin Tid havde i Folketinget, under hvilken den daværende højtærede Justitsminister udtalte, at han tydeligt kunde høre paa det ærede Medlem Hr. Rytter, hvornaar han talte som Partiets Ordfører, og hvornaar han fremsatte sin egen personlige Mening. Det gik mig næsten paa samme Maade i Dag. Ogsaa jeg kunde tydeligt høre, at det ærede Medlem Hr. Steinke ikke var, som han plejer at være. I Dag brugte det ærede Medlem Udtrykket; Landets største Parti

og talte om Socialdemokratiets Stilling; det var ikke som ellers, hvor Ordene „jeg“ eller „vi“ spiller en stor Rolle. Selvfølgelig er der forskellige Mølinger om et Lovforslag som det foreliggende — det kan ikke undgaas —, men jeg opfatter det saaledes, at man mange Steder i vort Folk ikke finder det unaturligt, at dette Lovforslag er fremkommet. Det ærede Medlems Udtalelse var noget kortfattet, da han kom ind paa Spørgsmaalet om, paa hvilket Punkt man havde bebrejdet Justitsministeren hans Stilling til Byretten, og hvor jeg derfor ogsaa vilde det ærede Medlem til Livs. Jeg vil bede det ærede Medlem om at erindre, i hvilken Forbindelse min Udtalelse faldt; den fremkom, da man bebrejdede den nuværende Justitsminister, at han nu ogsaa greb ind i Byrettens økonomiske Forhold. Saaledes blev Udtalelsen fremsat i Folketinget, og der svarede jeg, at det havde jeg gjort, og det gjorde jeg ogsaa overfor alle de andre Domstole, ogsaa overfor Rigsadvokaten. Men skulde der bebrejdes mig noget i den Anledning, maatte der ogsaa rettes Bebrejdelser mod den forhenværende Justitsminister, thi ogsaa han havde — og efter min Formening var det hans Pligt — grebet ind netop i de økonomiske Forhold. Paa det Punkt tror jeg derfor ikke, der er saa stor Uoverensstemmelse mellem os. (*Steinke*: Hvorfor skal det saa nævnes?). Derfor var jeg ogsaa forbavset over, at det ærede Medlem omtalte det; vi kunde vist helt lade det ligge.

Det ærede Medlem gav ikke nogen som helst Grund for, at Socialdemokratiet ikke har villet være med til en Forhandling om dette Lovforslag. Det ærede Medlem kom derimod ind paa Betragtninger, som i og for sig skulde medføre, at vi ikke fik disse Garantibestemmelser ind i Lovforslaget, saa at vi med andre Ord fik en Lov, der gik langt videre. Men hvorfor kom Socialdemokratiet saa ikke med et Forslag om at udstrække Konstitutionen ud over fire Aar, naar Socialdemokratiet vilde være med til at borttage denne Begrænsning? Hvis Socialdemokratiet var kommet med positive Forslag i disse Retninger, havde vi kunnet overveje det, og jeg er vis paa, at vi var blevet enige. Der kom imidlertid ikke Forslag fra Socialdemokraterne angaaende dette Forhold, og vi maatte derfor drøfte Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det forelaa. Det glæder mig, at det ærede Medlem allerede nu antydede, at han vil være med til en principiel Ændring paa dette Punkt. Ogsaa jeg tror, det vil